

(Легенда)

Въ диви балкански усой, всрѣдъ вѣковни букаци, се намиратъ развалини отъ село. Нарича се Пепеляна. Кжщитѣ сж каменни, полусрутени, двороветѣ — оградени съ камъни, но всичко въ двора срутено: кошарата, кочината, пещъта, въ която пекатъ хлѣбъ, всичко изградено отъ камъни и дърво.

Покривитѣ сж каменни плочи. По таванитѣ виятъ гнѣзда бухали и кукумявки. Надникнешъ ли презъ зѣйналитѣ прозорци, поразява тѣ друга гледка. Медни тигани, сахани, тенджери и други сждове стоятъ, позеленѣли, почернѣли отъ времето. Въ тия сждове нѣкога сж готвѣли, но днесъ въ тѣхъ виятъ гнѣзда змии и гущери. А защо стопанитѣ сж напустнали тия кжщи? Защо всичко е изоставено и е станало прахъ и пепель? Защо селото се нарича Пепеляна, име, което тѣй му подхожда?

Ето какво разказватъ старитѣ хора изъ околнитѣ села:

— По-рано селото се казвало Слънчево. Защото било на хълмове и всички кжщи се огрѣвали отъ слънчеви лжчи. Богати, трудолюбиви били жителитѣ на Слънчево. А най-прочути били по гостоприемството си. Замръкне ли пжтникъ край селото имъ, тѣ се надпреварвали, кой да го посрещне, кой да го покани и нахрани.

Една сутринъ въ селото пристигнали чудни хора, облѣчени въ скжпи, златошити дрехи. Малката имъ покжщнина — сребърни и златни сждове, златошити копринени дрехи, накити и други скжпи вещи — били натоварени на мулета.

Посрещнали ги слънчевци и ги запитали отгдето идатъ.

— Турци заробиха престолнината ни Търновъ. Ние сме боляри. Отървахме се отъ турския ятаганъ и успѣхме да побѣгнемъ отъ царствения градъ. Цѣла нощъ сме пжтували. Страхувахме се, да не ни настигнатъ турцитѣ. Защото тѣ изклаха всички първенци въ Търновъ. Само ние успѣхме да се отървемъ. Нахранете ни. Богато ще ви възнаградимъ.

Разшетало се цѣло село. Приготвили хлѣбъ и гостби. Нахранило нещастнитѣ бѣглеци.